

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Budapest szobrai*

Forrás:

Szombat

3n

(Hely)

1926. 2. 23.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(O

Osztályozás

Tárgy

73

Hely

Idő

'1926'

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi háziyomda 19'2

— Budapest szobrai. Ez a szomorú téma is megcsendült a főváros képzőművészeti bizottságának legutóbbi ülésén. Arról volt szó ugyanis, hogy bizonyos szobrokat, — amelyeket a Szépművészeti Múzeum ajánlott fel a fővárosnak — nem lehet felállítani. Azt mondták az úgy referense, hogy némely szobor nem állná az időjárás viszontagságát, némelyik meg a közönség kritikáját. Ez a második kifogás speciálisan egy bizonyos szoborművel kapcsolatban említődött meg és pedig igen udvarias formában. Valahogy ilyenformán: „bár a szobor igen értékes művészi munka, mégis, magasfoku stilizáltságát (sic!) a közönség nem értené meg...” Hát mi nem akarunk éppen a kérdéses szobor dolgában lándzsát törni, de egész szeliden és tisztelettel fohászkodunk Budapest képzőművészeti sáfáraihoz: kedves uraink, százszor inkább „magasfoku stilizáltságot” vagy akármi mást, csak ezt a hazug romantikát, ezt az izléstelen és művésztelen naturalizmust, ezt az erőfőlt fény-árnyék fotografálást és barbár kontárságot ne tovább, ami Budapesnek különösen emléksobroiról rémíti a gyanútlan járókelőt szobortalán vidékek felé. Nem akarunk bántani... Ez a probléma az egész magyar szobrászat fájdalmasan szomorú problémája. Hogy a pikturában oly dúsgazdag magyarországi eddig jóformán csak egy-két nagy szobrászt mutatott a világnak. De nem akariuk elismerni, hogy ez a faji géniuszt fogyatékosága.

inkább gazdasági és művészetpolitikai összetevőkben keressük a baj eredőjét. A szobrászat mindig gazdag és szerencsés népek művészete volt. De azért azt hisszük, hogy ha mi a magunk szegénységét helyesen adminisztráljuk, akkor ezen a bajon is segíthetünk. A magyar szobrászat problémája a magyar művészetpolitika feladata. És ennek a művészetpolitikának egyik első tényezője a főváros. A legnagyobb fogyasztó. A fővárosi fogyasztás izlése döntő befolyással lehet a magyar szobrászati termelés színvonalára. Ehhez azonban az kell, hogy a főváros által rendelt vagy vásárlandó szobrokról ne a gázgyári, se a csatornázási és főleg ne az adókirovetési szakértők, hanem pallérozott izlésű műértők döntsének. Nem hinnénk, hogy Petrovich Elek, a Szépművészeti Múzeum igazgatója haragudnék azért, mert őt nem kérdezik meg, milyen kazánokat alkalmazzanak a szivattyutelepen. Viszont elsőrangú érdeke a fővárosnak, de a magyar szobrászatnak is, hogy a szobrokról csak a Petrovich Elekek döntsének. Akkor talán nem találkozunk majd olyan előterjesztésekkel, amelyek a közönség éretlen izlésére hivatkozva javasolják művészi szobrok raktárba helyezését, hanem lesznek jó és szép szobraink, amelyek a jövő generációig meg is nevelik annyira a közönség izlését, hogy az adókirovetési szakértők is meg tudják majd állapítani, hogy a mai szobraink — nagyon rosszak.